

De

zee

golfde

naar

binnen

Mark Kempenaar (33) zat op de Louis Majesty, het cruiseschip dat 3 maart voor de Spaanse kust in noodweer terechtkwam. Twee mensen kwamen om het leven.

“Het was een impulsieve actie. Ik had op mijn werk een drukke tijd achter de rug en behoefte aan vakantie.

‘Waarom ga je niet met ons mee?’ vroegen mijn ouders twee dagen voordat ze een twaalfdaagse cruise gingen maken. Donderdag belde ik de rederij in Italië, zaterdag zat ik in het vliegtuig naar Milaan. Ik had nooit eerder een cruise gemaakt, verheugde me op het lekkere eten en de rust. ’s Nachts vaarden we, overdag meerden we aan in de havens van Marseille, Lanzarote en Marokko. Allemaal heel comfortabel.

Anderhalve week later – het was woensdag 3 maart en we hadden nog twee dagen voor de boeg – merkte ik ’s ochtends dat de zee flink tekeer ging. De Louis Majesty deinde als een gek op de golven. Ik had verwacht dat we al in de haven van Barcelona zouden liggen, maar we zaten nog op zee.

‘We mogen niet aanmeren, het waait te hard,’ vertelden mijn ouders tijdens het ontbijt. Omdat het weer niet verbeterde, besloot de kapitein terug te varen naar Genua. Inmiddels vond ik het allang niet meer grappig dat de boot zo heen en weer schommelde. Borden schoven van tafel, mensen verloren hun evenwicht, veel passagiers waren misselijk. Ik voelde me *unbeimisch*. Tegen drie uur ’s middags werd ik echt bang. Links en rechts had je ramen; het ene moment zag je alleen maar zee, het volgende moment alleen maar lucht. Glazen duikelden van tafel, flessen vielen kapot. En toen was er die enorme knal. Later begreep ik dat dit het moment was waarop een golf dwars door de ruiten sloeg op dek 5. Maar dat wist ik toen nog niet. Ik bevond me achter op het schip en dek 5 was aan de voorkant.

Omdat ik wilde weten wat er aan de hand was besloot ik ernaar toe te gaan. En kwam in een totale chaos terecht. Het water kwam in golfbewegingen naar binnen, mensen renden rond of vielen om. Ik zag bebloede gezichten, huilende mannen en vrouwen. Iedereen probeerde weg te komen. Ik liep tegen de stroom in. Ik heb vroeger op de Eerste Hulp gewerkt en besloot te helpen. Ik veegde met papieren zakdoekjes gezichten af. Hielp mensen overeind die in shock op de grond lagen. Terwijl ik een passagier overdroeg aan een personeelslid, realiseerde ik me ineens dat het wel eens helemaal verkeerd kon aflopen. Opeens wilde ik mijn ouders om me heen hebben.

Ik vond mijn vader op dek 7 – aan de achterkant van het schip. Daar hadden mensen geen idee wat er aan de hand was. Ik was zo hyper dat ik het liefst *water! water!* had geroepen.

'Toen zag ik de ambulances op de kade. En de doden op de brancards

Gelukkig kon ik me inhouden. 'Pap, het schip maakt water aan de voorkant,' zei ik zachtjes. "Ik wil dat we mama uit haar hut gaan halen." Mijn moeder lag ziek beneden in haar kamer. Toen we binnenkwamen, was de stroom inmiddels uitgevallen. Ze bleef heel relaxed, wilde blijven waar ze was. Ik besloot terug te gaan naar dek 5 om te kijken of ik kon helpen. Via het voorste trappenhuis wilde ik naar boven lopen, maar ik kreeg de schrik van mijn leven. Het water stroomde naar beneden, als in een waterval. Personeel liep rond in doorweekte kleren. Ik hoorde hun kreten. Ze vroegen via hun mobilfoon om een dokter. Of riepen dat de deuren gesloten moesten worden.

Ik rende doodsbang terug. Mijn ouders liepen net de gang op. 'Papa, mama, jullie moeten meekomen, het water stroomt hier ook al.'

Aan de achterzijde van het schip hadden mensen nog altijd geen idee. Het casino en theater waren open, er werd een film vertoond over Barcelona. Ik hoorde een stem door de intercom zeggen: 'Blijf rustig. Ga vooral naar achteren. De bar is open en drink daar wat.' Een prima staaltje *crowd control*, zo begreep ik later. Je merkte het ook aan het personeel. Zelfs de schoonmaaksters wisten precies wat ze moesten doen. Je zag dat ze bang waren, maar ze zeiden: 'Als de situatie ernstig was, zouden wij onze reddingsvesten wel dragen. Ga maar rustig naar de bar.' En dan gingen ze door met dweilen. Overal werden handdoeken vandaan gehaald en onder deuren gelegd.

Er verschenen steeds meer mensen met verband om hun hoofd en hun arm in een mitella. Je zag de passagiers die niets van het tumult hadden meegemaakt, denken: goh, wat is er met die lui gebeurd? Om vervolgens weer geld in de gokautomaat te gooien. Of een drankje te bestellen. Het werd zelfs een beetje gezellig in de bar. De aanpak van het personeel werkte.

Ik wist niet hoe ik me moest voelen. Aan de ene kant was ik in paniek door wat ik had gezien, aan de andere kant werd er gezegd dat alles onder controle was. Moest ik passief afwachten of iets ondernemen? Ik begon rondjes over de boot te lopen. Kwam een Frans gezin tegen met twee kleine kinderen. Ze zaten op een trap, alsof ze hun noodlot afwachtten. De kinderen huilden.

Toen de kapitein omriep dat we terug zouden varen naar Barcelona,

werd ik wat rustiger. "We varen weg van de storm," hoorde ik hem zeggen door de intercom. De zee werd al snel rustiger, de situatie wat minder gespannen. Overal lagen pompen.

Ik belde een paar vrienden in Nederland. Een vriend zei: "Mark, ik weet niet of ik je dit moet zeggen, maar weet jij wel hoe heftig dit is? Ik lees op de site van *De Telegraaf* dat er doden en zwaargewonden zijn."

Het gerucht ging als een lopend vuurtje, andere passagiers hadden ook via via gehoord dat er doden waren gevallen. De kapitein sprak opnieuw door de intercom. Zijn stem trilde. Hij vroeg om aandacht. Het werd doodstil, je kon een speld horen vallen. 'Ik heb slecht nieuws,' zei de kapitein. 'Door het ongeluk van vanmiddag zijn er doden en gewonden te betreuren. De familie van de overledenen is inmiddels geïnformeerd.'

Vier uur later kwamen we eindelijk in Barcelona aan. We stonden op het dek en ik zag in de verte de lichtjes. De opluchting golfde door mijn lijf. Maar toen zag ik de ambulances op de kade. En politie. En journalisten. De doden werden op brancards van boord gebracht en in speciaal daarvoor bestemde auto's gelegd. Heel bizar om te zien. Unrealistisch. Ik wilde van boord, maar dat mocht niet.

Het was twaalf uur 's nachts en alleen de mensen met een onder water gelopen hut mochten het schip verlaten. Mijn ouders behoorden ook tot die groep. Hoe vervelend het ook was, ik begreep het wel. Ze konden niet voor zestienhonderd passagiers hotels regelen. Ik ben maar gaan slapen. Om een uur of twee 's nachts ging het schip weer varen. Dan hoor je die motor en voel je hoe het schip van de kant af komt. Nee, dacht ik, ik droom, dit is niet echt. Gelukkig werd de boot alleen maar verlegd, het stelde niets voor. Maar de angst zat er goed in.

De volgende dag mocht ik om tien uur 's ochtends eindelijk van boord. We werden opgewacht door een bus van het reisbureau. De gids sprak Nederlands. Ze zei: "Dames en heren, ik ben zo blij dat u er goed vanaf bent gekomen." Op dat moment kreeg ik een brok in mijn keel. Het drong tot me door wat er allemaal was gebeurd.

Door het raampje van de bus, wierp ik een blik op de Louis Majesty. Voor het eerst zag ik de voorkant. Alle ramen van dek 5 waren verdwenen. Ik wist: het had heel anders kunnen aflopen." ●